

OBLACI

Sušno lito,
prisušilo bi čatrnje i lokve.
Živinu i čovika ispatilo.
Kapjicu vode vapile su *tice* i *čele*.

Šuma bi požutila,
kanda je plamen kroz nju *proletijo*.
Zemja popucala. Žedna usta razjapila.
Pantilo se, u *zemji* *taki procipa* bivalo,
konji i ovce kroz *nji* propadali.

Pitali se,
je li Bog *zapečatijo* nebo?
Misecima ne bi se oblak *vidijo*.

Nigdi zelene travke.
Ogoljeni krš uzalud su *oblazile* ovce i krave.
U vimenima ni kap *mlika*,
ni za tele, ni za bolesnika.

Ka bi ugledali oblak na nebu,
svi smo dizali oči, pratili *ku ide*,
oće li za *njin* još koji doći?

Molili bi i glagoljali.
Sviće *blagosovjene* palili,
Boga *priklinjali* da oblake kišne
na nebo nad *našin miston* navrati.

Niki sovali zemju, Boga i čovika.
Drugi se nadali. A *unda* bi obično *umisto* kiše
došla naglo oluja. *Sivalo* bi i *grmilo*,
udarila krupa, satrla ono *litine* mižerne.

Ko da se nebo *čoviku* rugalo.